

en Moderation med Hensyn til de Indtægter, med hvilke man blot kan gaae lidt ud over Livets første Forbringinger. Dette er billigt og rimeligt; men kommer man ud derover og ind paa de Indtægtsafgifter, som ikke alene give Berettigelse til, men ogsaa medføre større Forbringinger til Livet, forekommer det mig, at man forsøger paa at løse en Opgave, som jeg mener, man maa erkjende, man ikke kan løse paa en retfærdig og billig Maade. Jeg troer, at den stigende Procentstaflet ikke er Andet end en Wilkaarlighed, der vel kan passe i enkelte Tilfælde, men som i ligesaa mange Tilfælde ikke passer, og, mine Herrer, naar jeg ikke kan erkjende den Tankes Rigtighed, som er udtrykt gennem den stigende Scala, da spørger jeg, om det er klogt i dette Dieblik at søge at hænge det Slags Ting paa Indkomstskatten ved dens Borden her i Landet? Jeg holder mig overbeviist om, at naar man har forsøgt denne nogle Gange, vil Enthusiasmen for den ikke være nær saa stor, som den er nu, og jeg er overbeviist om, at man skaber den ikke saa Vanskeligheder ved at hænge det paa den, som omhandles i disse to Forslag. Er disse Forslag da practiske? Jeg beder ærede Medlemmer at kaste Blik paa de Medskaber, som man i vort Land er istand til at benytte til Indkomstskattens Paaligning; jeg beder dem dernæst at betragte, hvilket af disse to Forslag de ville, og jeg spørger da, om de finde, at det er et let Arbejde at paaligne Communens Bøvere Indkomstskat efter noget af dem? Efter det første Forslag ville kun Faa kunne behandles paa een Maade, og efter Forslaget under Nr. 3 er der næsten ikke en eneste Statteholder, hvis endelige Ansættelse ikke beroer paa eet eller flere Regnesskiffer. Jeg holder mig overbeviist om, at dette i overordentlig høi Grad vil vanskeliggjøre Udførelsen, ja, at det vil gjøre den saa besværlig, at jeg allerede af den Grund ikke drifter mig til at indføre noget Saadant nu ved den første Indførelse af Skatten. Hvad der imidlertid for mig er afgjørende i dette Dieblik, er, som sagt, Hensynet til Nødvendigheden af nu snart at komme til en Afslutning af Sessionen og Hensynet til den Stilling, som Regjeringen har troet at burde indtage ligeoverfor dette Lovforslags Skæbne. Jeg

mener, det er ubetimeligt nu at komme frem med disse Forslag, og jeg troer at have Ret til at sige dette, ikke alene fordi de først ere fremkomne ved tredje Behandling af Lovforslaget, men ogsaa fordi jeg som Finanzminister troer at have Ret til at forlange, at man ikke paavælder mig Ansvar for Forslag, der endnu ikke ere komne ud over de tvivlsomme Theoriens Sphære, og som man ikke har haft Tid eller Leilighed til at kunne forberede, at kunne overveie saaledes, som Finanzministeren maa have Lov til at forlange det, forinden de træde frem i Form af en Lov. Det er desuden for mig aldeles utvivlsomt, at Forslag som disse ville, hvis de vedtages, møde en aldeles bestemt Modstand i det andet Thing (Berg: Nei!). Jeg er overbeviist derom, og det ærede Medlem maa erindre, at Ansvar i dette Dieblik er mit og Regjeringens. Vedtagelsen vil i ethvert Tilfælde medføre, at vi ville komme til at sidde her en ikke ganske kort Tid endnu, naar Loven skal føres igjennem, og den skal føres igjennem, saafremt Regjeringen skal fastholde sin Stilling. Jeg maa derfor ret indskændigt, ret alvorligt bede det ærede Things Medlemmer at overveie, om de ikke kunne undlade at vedtage disse Forslag; thi det vil, som sagt, medføre Conseqventser, hvorved jeg ikke i dette Dieblik nærmere skal opholde mig.

Det næste Forslag er det af et Mindretal i Udvalget stillede, om at forlade den Tanke, som ved anden Behandling kom ind efter Forslag af Udvalget, nemlig at lade Communerne tage $\frac{1}{4}$ pCt. af Skatten og dermed at forbinde en intercommunal Besskatning. Jeg havde allerede ved Sagens anden Behandling Leilighed til at udtale mig herom og til at sige, at skjøndt jeg ikke havde troet bestemt at burde modsette mig dette Forslag, ansaae jeg det dog for Noget, der helst burde være borte af Loven, og denne min Overbeviisning er siden stegen meget betydeligt. Ligesaa vist, som det ikke kan nægtes, at den communale Interesse, naar den reises og underholdes paa den rette Maade, vil være et væsentligt Moment til at bære en Indkomstskat ogsaa som Statskat, ligesaa vist vil Communens Interesse ikke berøres ved, hvad der blev indsat i Loven ved anden Behandling, paa anden Maade, end at Communen kommer